

skal betale Skat, unddrage sig det ved at rejse bort, og hvorledes finder man dem da igen? Dette Spørgsmaal, som slaas meget for højt op, er altsaa ikke saa ganske let at løse. Nu kan det ogsaa være, at man paa Grund af Ernæringsvanskelighederne er kommet ret højt op med Spørgsmaalet under Krigen, og at man, naar fredelige Forhold igen indtræder, vil tænke paa, at man har ønsket at gøre Danmark til et Turistland, at man neppe har haft noget imod fremmed Arbejdskraft, og at man har ønsket, at kapitalstærke fremmede skulde komme herind. Alt dette kunde gøre, at det maaske vil se lidt anderledes ud med Spørgsmaalet efter Krigen. Men jeg skal for øvrigt oplyse, at paa det nordiske Ministermøde i Juni Maaned endedes man om at gøre Forsøg med en mellemskandinavisk Lovgivning paa dette Punkt og bestemte, at der skulde nedsættes et Udvalg af fagkyndige Embedsmænd, som skulde drøfte Sagen. De to Lande har allerede hver udpeget en Mand til dette Udvalg, og man venter kun paa, at der skal udpeges en fra det tredje Land, for at dette Udvalg kan træde sammen og drøfte Spørgsmaalet om Udlændinges Beskatning.

Det ærede 15de Medlem for Hovedstaden (Laurits Jensen) spurgte mig, om jeg havde i Sinde at komme med Forslag om Skat paa Brugsforeninger. Jeg skal hertil svare, at det har jeg ikke i Sinde. Jeg er flere Gange før blevet spurgt om min Stilling til denne Sag og har maattet sige, at jeg ansaa det for muligt at komme til en Forhandling derom, naar man tog Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten op til Revision. Men for Resten har man altid med Sikkerhed kunnet vide, at der ikke paa Rigsdagen kunde skaffes et Flertal for Indførelsen af Skat paa Brugsforeninger.

Dernæst faldt der en Bemærkning fra det ærede Medlem om, hvordan det var med det Overskud, Brugsforeningerne udbetalte; det ærede Medlem havde aldrig som Medlem af Ligningsmyndighederne set dette regnet til Indkomsten. Men det er ingen Indkomst efter Skattemyndighedernes Mening, kan ikke være det. Hvis en Mand har købt sine Varer i en Brugsforening og ved Aarets Afslutning faar en Sum tilbage, er det kun et Beløb, han har deponeret i Brugsforeningen til Indkøb af Varer, og naar det ikke er blevet benyttet dertil, betales det ham tilbage. Men man kan ikke regne det for en Indkomst for Manden, at han faar det overskydende Beløb leveret tilbage af Brugsforeningen.

Det har Skattemyndighederne aldrig gjort, og der har aldrig været rejst nogen Klage mod Skattemyndighederne i den Anledning.

Saa er der et Spørgsmaal, som ikke ligger direkte under mig, men da Statsministeren ikke har berørt det, vil jeg dog nævne det. Det er Spørgsmaalet om de vestindiske Fanger, som endnu er her, altsaa Forbrydere fra de vestindiske Øer, der er dømt og hensidder i Fængsel her. Det ærede Medlem gaar ud fra den fejlagtige Forestilling som mange andre før ham, at der var en særdeles barbarisk Lov, som de vestindiske Lovovertrædere blev dømt efter. Man har altid sagt, at det var en ganske middelalderlig Lov — den er nu ikke ældre end fra 1840 —, men der er næsten altid givet Benaadning, og ved Benaadningen har man taget Hensyn til, at den var strengere end den danske Lov. Benaadning er i stor Maalestok givet til vestindiske Fanger, og ikke mindst, tør jeg sige, siden jeg blev Finansminister og fik med den Sag at gøre. Jeg tror ikke, der kunde være Tale om almindelig Amnesti, for det maatte ogsaa gælde andre, der sad i Fængsel. Men jeg kan forsikre det ærede Medlem, at hvor man mener at Straffen for disse Mænd og Kvinder har været for streng i Forhold til danske Lovregler, er man ogsaa inde paa at formilde den og søge den forkortet ved Benaadning.

Det ærede Medlem for Kolding-Kredsen (N. Johan Laursen) spurgte mig, om jeg havde i Sinde at forelægge et Forslag om Forhøjelse af den saakaldte Veterangave. Det har jeg ikke, og det vilde ogsaa være i Uoverensstemmelse med de Forudsætninger, hvorunder Loven om Veterangaven i sin Tid blev vedtaget, og som altid er blevet fremhævet af Ordførerne her i Tinget som Grundlag for Tildelingen af Veterangaven. Man har aldrig ment, at den skulde rette sig efter den paagældendes Formuesforhold. Man har ment, det var en Hædersgave, som alle Veteraner fik, uden Hensyn til om de var bedre eller daarligere stillede, og det vilde efter min Mening ganske forandre Veterangavens Karakter, hvis man nu gjorde dens Størrelse afhængig af, at der i dette Øjeblik er Dyrtdid. Man har ikke ment, den Gang man gav Gaven, at den kunde ændres efter de forhaandenværende økonomiske Forhold.

Det ærede Medlem fra Fredensborg (Moesgaard-Kjeldsen) nævnede et lille Spørgsmaal for mig, nemlig om der var